TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2006. gada 18. jūlijā *

Lieta C-519/04 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2004. gada 22. decembrī iesniedza

David Meca-Medina, ar dzīvesvietu Barselonā (Spānija),

Igor Majcen, ar dzīvesvietu Ļubļanā (Slovēnija),

ko pārstāv Ž. L. Dipons [*J.-L. Dupont*] un M. A. Luka [*M.-A. Lucas*], advokāti,

prasītāji,

pārējie lietas dalībnieki —

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv O. Beinē [*O. Beynet*] un A. Bukē [*A. Bouquet*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē,

* Tiesvedības valoda — franču.

Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne [*T. Pynnä*], pārstāve,

persona, kas iestājusies lietā pirmajā instancē.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*], A. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] un A. O'Kīfs [*A. Ó Caoimh*],

ģenerāladvokāts F. Ležē [*P. Léger*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 23. martā,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2006. gada 23. martā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Iesniedzot apelācijas sūdzību, Meka-Medins [*Meca-Medina*] un Maicens [*Majcen*] (turpmāk tekstā kopā — "prasītāji") lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 30. septembra spriedumu lietā T-313/02 *Meca-Medina* un *Majcen*/Komisija, Krājums, II-3291. lpp., (turpmāk tekstā — "apstrīdētais spriedums"), kurā

Pirmās instances tiesa noraidīja viņu prasību atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2002. gada 1. augusta lēmumu, ar ko noraida prasītāju iesniegto sūdzību pret Starptautisko Olimpisko komiteju (turpmāk tekstā — "SOK"), kurā bija lūgts atzīt SOK pieņemtā un Starptautiskās Peldēšanas federācijas (*Fédération internationale de natation*, turpmāk tekstā — "*FINA*") ieviestā noteikta tiesiskā regulējuma, kā arī noteiktas prakses attiecībā uz dopinga kontroli nesaderību ar Kopienas konkurences un pakalpojumu sniegšanas brīvības noteikumiem (*COMP*/38158 — *Meca-Medina* un *Majcen*/SOK, turpmāk tekstā — "apstrīdētais lēmums").

Prāvas priekšvēsture

2 Pirmās instances tiesa apkopoja attiecīgo antidopinga tiesisko regulējumu (turpmāk tekstā — "apstrīdētais antidopinga tiesiskais regulējums") apstrīdētā sprieduma 1.–6. punktā:

"1 SOK [..] ir Olimpiskās kustības augstākā institūcija, kas apvieno dažādas starptautiskas sporta federācijas, to skaitā [..] *FINA*.

2 *FINA* ar savu Dopinga kontroles noteikumu (*Doping Control Rules*, kas bija spēkā faktu norises laikā; turpmāk tekstā — "*DC*") palīdzību ievieš Olimpiskās kustības antidopinga kodeksu attiecībā uz peldēšanu. *DC* 1.2.a noteikums definē dopingu kā "pārkāpumu, ja sportista organisma audos vai šķidrumā tiek konstatēta aizliegta viela". Šī definīcija atbilst iepriekš minētā antidopinga kodeksa 2. panta 2. punktam, saskaņā ar kuru dopings ir definēts kā "aizliegtas vielas esamība sportista organismā, aizliegtas vielas izmantošanas vai aizliegtas metodes pielietošanas konstatēšana".

3 *Nandrolone* un tā metabolīti, *norandrosterone* (*NA*) un *noretiocholanolone* (*NE*) (turpmāk tekstā visi kopā saukti — "nandrolons") ir aizliegtas anaboliskas vielas. Tomēr saskaņā ar 27 SOK un *FINA* akreditēto laboratoriju praksi un, ņemot vērā endogēnisku, tādējādi nevainīgu nandrolona rašanās iespēju, šīs vielas konstatēšana vīrieša sportista organismā ir definēta kā dopings tikai tad, ja tā pārsniedz 2 nanogramu (ng) uz urīna mililitru (ml) pieļaujamo robežu.

4 Pirmā dopinga pārkāpuma ar anabolisku vielu gadījumā *DC* 9.2.a noteikums paredz sportista atstādināšanu uz vismaz četriem gadiem, tomēr saskaņā ar *DC* 9.2. noteikuma pēdējo teikumu un *DC* 9.3. un *DC* 9.10. noteikumiem šis sods var tikt samazināts, ja sportists pierāda, ka viņš aizliegto vielu nav lietojis apzināti vai ka šī viela var atrasties viņa organismā bez nolaidības no viņa puses.

5 Sodu piemēro *FINA* Dopinga komisija (*Doping Panel*), kuras lēmumus saskaņā ar *DC* 8.9. noteikumu var pārsūdzēt Sporta šķīrējtiesai (*Tribunal arbitral du sport*, turpmāk tekstā — "*TAS*"). *TAS*, kas atrodas Lozannā, finansē un administrē no SOK neatkarīga organizācija, Starptautiskā Sporta šķīrējtiesas padome (*Conseil international de l'arbitrage dans le sport*, turpmāk tekstā — "*CIAS*").

6 *TAS* nolēmumus var pārsūdzēt Šveices Federālajā tiesā, kuras kompetencē ir pārskatīt Šveicē pieņemtos starptautiskos šķīrējtiesas nolēmumus."

3 Prāvas pamatā esošos faktus Pirmās instances tiesa apkopoja apstrīdētā sprieduma 7.–20. punktā:

"7 Prasītāji ir divi profesionāli sportisti garo distanču peldēšanā, kas ir maratona ekvivalents ūdenī.

8 1999. gada 31. janvārī veiktajā antidopinga kontrolē Pasaules kausa šajā disciplīnā izcīņas laikā *Salvador de Bahia* (Brazīlija), kur sportisti bija pabeiguši attiecīgi pirmo un otro disciplīnu, prasītāju testi uzrādīja pozitīvu rezultātu attiecībā uz nandrolonu. D. Meka-Medinam konstatētais līmenis bija 9,7 ng/ml un I. Maicenam — 3,9 ng/ml.

9 1999. gada 8. augustā *FINA* Dopinga komisija pieņēma lēmumu uz četriem gadiem atstādināt prasītājus.

10 Izskatot prasītāju apelāciju, *TAS* ar 2000. gada 29. februāra šķīrējtiesas nolēmumu apstiprināja atstādināšanu.

11 2000. gada janvārī zinātniski eksperimenti atklāja, ka noteikta uztura, piemēram, nekastrēta kuiļa gaļas, lietošanas rezultātā cilvēka organisms var endogēniski radīt nandrolona metabolītus, kas var pārsniegt pieļauto robežu.

12 Ņemot vērā šo attīstību, *FINA* un prasītāji ar 2000. gada 20. aprīļa šķīrējtiesas līgumu vienojās no jauna iesniegt lietu *TAS* pārskatīšanai.

13 Ar šķīrējtiesas 2001. gada 23. maija nolēmumu *TAS* samazināja prasītāju sodu līdz divu gadu atstādināšanai.

14 Prasītāji nepārsūdzēja šo nolēmumu Šveices Federālajā tiesā.

15 Ar 2001. gada 30. maija vēstuli prasītāji iesniedza sūdzību Komisijā saskaņā ar 3. pantu Padomes 1962. gada 6. februāra Regulā Nr. 17: Pirmā regula par EK līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.), norādot uz EK līguma 81. un/vai 82. panta pārkāpumu.

16 Savā sūdzībā prasītāji apstrīdēja noteiktu SOK pieņemtu un *FINA* ieviestu noteikumu, kā arī dopinga kontroles prakses saderību ar Kopienas konkurences noteikumiem un pakalpojumu sniegšanas brīvību. Pirmkārt, 2 ng/ml pieļaujamās robežas noteikšana ir saskaņota darbība starp SOK un 27 tās akreditētajām laboratorijām. Šī robeža ir zinātniski nepamatota un var novest pie nevainīgu vai vienkārši nolaidīgu sportistu atstādināšanas. Prasītāju gadījumā pieļaujamās robežas pārsniegšana varētu būt nekastrēta kuiļa gaļu saturoša ēdiena lietošanas rezultāts. Otrkārt, SOK objektīvās atbildības mehānisma pieņemšana, kā arī par sporta strīdu izskatīšanu atbildīgu institūciju izveidošana (*TAS* un *CIAS*), kas nav pietiekami neatkarīgas no SOK, pastiprina to, ka pieļaujamās robežas neatbilst konkurences noteikumiem.

17 Atbilstoši sūdzībai šo noteikumu piemērošana (turpmāk tekstā saukti vai nu par — "apstrīdētajiem antidopinga noteikumiem", vai — "apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu") pārkāpj sportistu ekonomiskās brīvības, kas īpaši paredzētas EKL 49. pantā, un, ņemot vērā konkurences tiesības, pārkāpj tiesības, uz kurām sportisti var atsaukties atbilstoši EKL 81. un 82. pantam.

18 Ar 2002. gada 8. marta vēstuli Komisija saskaņā ar 6. pantu tās 1998. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 2842/98 par pušu uzklausīšanu atsevišķās lietas izskatīšanas sēdēs saskaņā ar EK līguma [81.] un [82.] pantu (OV L 354, 18. lpp.) informēja prasītājus par iemesliem, kādēļ tā uzskatīja, ka sūdzība nevar tikt apmierināta.

19 Ar 2002. gada 11. aprīļa vēstuli prasītāji nosūtīja Komisijai savus apsvērumus par 2002. gada 8. marta vēstuli.

20 Ar 2002. gada 1. augusta lēmumu [..] Komisija, izanalizējot apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu atbilstoši konkurences tiesību novērtējuma kritērijiem, secināja, ka minētais tiesiskais regulējums nav pretrunā EKL 81. un 82. pantā paredzētajam aizliegumam [..]."

Process Pirmās instances tiesā un apstrīdētais spriedums

4 2002. gada 11. oktobrī prasītāji cēla prasību Pirmās instances tiesā, kurai lūdza atcelt apstrīdēto lēmumu. Savas prasības atbalstam prasītāji norādīja trīs prasības pamatus. Pirmkārt, Komisija, nolemjot, ka SOK nav uzņēmums Kopienas judikatūras izpratnē, ir pieļāvusi būtisku kļūdu faktu un tiesību novērtējumā. Otrkārt, tā nebija pareizi piemērojusi Tiesas 2002. gada 19. februāra spriedumā lietā C-309/99 *Wouters* u.c., *Recueil*, I-1577. lpp., ieviestos kritērijus, uzskatot, ka apstrīdētais antidopinga tiesiskais regulējums neierobežo konkurenci EKL 81. panta izpratnē. Visbeidzot, Komisija, noraidot prasītāju iesniegtos iebildumus pret antidopinga tiesisko regulējumu saskaņā ar EKL 49. pantu, ir pieļāvusi būtisku kļūdu faktu un tiesību novērtējumā.

5 2003. gada 24. janvārī Somijas Republika lūdza atļaut iestāties lietā Komisijas atbalstam. Ar 2003. gada 25. februāra rīkojumu Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva iestāšanos lietā.

6 Ar apstrīdēto spriedumu Pirmās instances tiesa noraidīja prasītāju prasību.

7 Apstrīdētā sprieduma 40. un 41. punktā Pirmās instances tiesa, pamatojoties uz Tiesas judikatūru, uzskatīja — ja ierobežojumi, kas noteikti EKL 39. un 49. pantā, ir piemērojami sporta jomā pieņemtajiem noteikumiem, kas skar saimniecisko aspektu, kas var piemist sporta aktivitātei, tomēr šajos EK līguma pantos noteiktais aizliegums nav piemērojams noteikumiem, kam ir tikai sportu regulējošs raksturs, proti, tie ir tikai sportu regulējoši noteikumi, un kā tādiem tiem nav nekā kopīga ar saimniecisko darbību.

8 Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 42. punktā norādīja — tas, ka tikai sportu reglamentējošam tiesiskam regulējumam nav nekā kopīga ar saimniecisku darbību, kā rezultātā attiecībā uz šo tiesisko regulējumu nav piemērojams EKL 39. un 49. pants, nozīmē arī to, ka tam nav nekā kopīga ar konkurences ekonomiskajām attiecībām, kā rezultātā tam nav piemērojams arī EKL 81. un 82. pants.

9 Apstrīdētā sprieduma 44. un 47. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka dopinga aizliegums ir balstīts tikai uz ar sportu saistītiem apsvērumiem un tāpēc tam nav nekā kopīga ar jebkādu saimniecisku apsvērumu. Tā secināja, ka kampaņas pret dopingu noteikumiem nav piemērojami Līguma noteikumi attiecībā uz ekonomiskajām brīvībām un īpaši EKL 49., 81. un 82. pants.

10 Apstrīdētā sprieduma 49. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka apstrīdētais antidopinga tiesiskais regulējums, kuram nav nekāda diskriminējoša nolūka, ir cieši saistīts ar sportu kā tādu. Turklāt apstrīdētā sprieduma 57. punktā Pirmās instances tiesa atzina — fakts, ka SOK, pieņemot apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu, iespējams, vēlējās nodrošināt Olimpisko spēļu ekonomisko potenciālu, kas pēc pašu prasītāju apgalvojuma ir likumīgi, pats no sevis uzreiz nenozīmē, ka šim tiesiskajam regulējumam nav tikai sportu regulējošs raksturs.

11 Apstrīdētā sprieduma 66. punktā Pirmās instances tiesa arī precizēja — tā kā Komisija apstrīdētajā lēmumā secināja, ka uz apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu nebija piemērojams EKL 81. un 82. pants, tādēļ ka tam ir tikai sportu regulējošs raksturs, atsauce šajā pašā lēmumā uz iepriekš minētā sprieduma lietā *Wouters* u.c. analīzes metodi katrā ziņā neapšaubīja šo secinājumu. Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 67. punktā turklāt uzskatīja, ka minētā tiesiskā regulējuma apstrīdēšana bija sporta strīdu izšķiršanas institūciju kompetencē.

12 Pirmās instances tiesa, apstrīdētā sprieduma 68. punktā uzskatot, ka, tā kā apstrīdētajam antidopinga tiesiskajam regulējumam bija tīri sportu regulējošs raksturs, tam nebija piemērojams EKL 49. pants, arī noraidīja prasītāju iesniegto trešo pamatu.

Prasījumi apelācijā

13 Savā apelācijas sūdzībā prasītāju prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto spriedumu;

— apmierināt Pirmās instances tiesai iesniegtos prasījumus;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

14 Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— pirmkārt, pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību;

— pakārtoti, apmierinot pirmajā instancē iesniegtos prasījumus, noraidīt prasību atcelt apstrīdēto lēmumu;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē.

15 Somijas Republikas prasījumi Tiesai ir šādi:

— pilnībā noraidīt apelācijas sūdzību.

Par apelāciju

16 Iesniedzot savu argumentāciju, prasītāji savas apelācijas sūdzības atbalstam norāda četrus pamatus. Ar pirmo pamatu, kas sastāv no vairākām daļām, prasītāji apgalvo, ka apstrīdētajā spriedumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā attiecībā uz to, ka Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka uz apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu nav piemērojams EKL 49., 81. un 82. pants. Ar otro pamatu prasītāji uzsver, ka apstrīdētajā spriedumā ir pārprasts apstrīdētā lēmuma saturs. Ar trešo pamatu prasītāji norāda, ka minētais spriedums ir nelikumīgs formas neievērošanas dēļ, jo

tajā ir pretrunas pamatojumā un tas nav pietiekami motivēts. Ar ceturto pamatu prasītāji apgalvo, ka apstrīdētais spriedums bija pieņemts nelikumīga procesa ietvaros, jo Pirmās instances tiesa pārkāpa aizstāvības tiesības.

Par pirmo pamatu

17 Pirmais pamats par kļūdu tiesību piemērošanā sastāv no trīs daļām. Prasītāji vispirms norāda, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies, interpretējot Tiesas judikatūru jautājumā par attiecībām starp sportu reglamentējošo tiesisko regulējumu un Līguma noteikumu piemērošanas jomu. Otrkārt, prasītāji norāda, ka Pirmās instances tiesa ir pārpratusi dopinga aizlieguma noteikumu vispār un īpaši — apstrīdētā antidopinga tiesiskā regulējuma piemērošanas jomu šīs judikatūras izpratnē. Treškārt, prasītāji apgalvo, ka nav pareizs Pirmās instances tiesas secinājums, ka minēto tiesisko regulējumu nevar pielīdzināt tirgus rīcībai, attiecībā uz kuru ir piemērojams EKL 81. un 82. pants, un tādējādi uz to nevar attiecināt Tiesas ieviesto analīzes metodi tās iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c.

Par pirmo daļu

— Lietas dalībnieku argumenti

18 Prasītāji uzskata, ka Pirmās instances tiesa nav pareizi interpretējusi Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru Kopienu tiesības aptver nodarbošanos ar sportu tikai tad, ja tā ir saimnieciska darbība. It īpaši, pretēji tam, kā nolēma Pirmās instances tiesa, Tiesa nekad nebija vispārīgi izslēgusi no Līguma noteikumu piemērošanas jomas tikai sportu regulējošu tiesisko regulējumu. Lai arī Tiesa uzskatīja, ka valsts komandu izveidošana bija tikai un vienīgi sporta jautājums un kā tādam tam nav

nekā kopīga ar saimniecisko darbību, Pirmās instances tiesa nevarēja no tā izsecināt, ka jebkuram noteikumam, kas skar tikai un vienīgi sportu, kā tādam nav nekā kopīga ar saimniecisko darbību un līdz ar to uz to nav piemērojami aizliegumi, kas noteikti EKL 39., 49., 81. un 82. pantā. Tādējādi tikai sportu regulējošs noteikums ir tikai un vienīgi noteikums par valsts komandu izveidošanu.

19 Prasītāji arī norāda, ka Pirmās instances tiesa ir kļūdījusies, uzskatot, ka tikai sportu regulējošs tiesiskais regulējums ir noteikti sacensības organizēšanas un veiksmīgas norises neatņemama sastāvdaļa, lai arī saskaņā ar Tiesas judikatūru šajā tiesiskajā regulējumā vēl ir jāņem vērā īpašais sporta spēļu raksturs un konteksts. Tāpat prasītāji apgalvo, ka saistībā ar to, ka pēc būtības nevar nodalīt profesionālo sportu, Pirmās instances tiesas izdarītā tās paša sporta saimnieciskā un nesaimnieciskā aspekta nošķiršana ir pilnībā mākslīga.

20 Komisija uzskata, ka Pirmās instances tiesa ir pareizi piemērojusi Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru noteikumi par brīvu pārvietošanos nav piemērojami uz tikai sportu regulējošu tiesisko regulējumu. Attiecībā uz tikai sportu regulējošiem noteikumiem runa līdz ar to ir par vispārpiemērojamu izņēmumu, kas nav piemērojams tikai uz valsts komandu izveidošanu. Turklāt Komisija nesaprot, kāpēc tikai sportu regulējošs noteikums, kas attiecas uz spēļu specifisku īpatnību, nevarētu būt spēļu veiksmīgas norises neatņemama sastāvdaļa.

21 Somijas valdība uzskata, ka Pirmās instances tiesas pieeja atbilst Kopienu tiesībām.

— Tiesas vērtējums

22 Jāatgādina, ka, ņemot vērā Kopienas mērķus, Kopienu tiesības attiecas uz sportu tikai tiktāl, ciktāl tas ir saimnieciska darbība EKL 2. panta izpratnē (skat. 1974. gada 12. decembra spriedumu lietā 36/74 *Walrave* un *Koch*, *Recueil*, 1405. lpp., 4. punkts; 1976. gada 14. jūlija spriedumu lietā 13/76 *Donà*, *Recueil*, 1333. lpp., 12. punkts; 1995. gada 15. decembra spriedumu lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 73. punkts; 2000. gada 11. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās C-51/96 un C-191/97 *Deliège*, *Recueil*, I-2549. lpp., 41. punkts, un 2000. gada 13. aprīļa spriedumu lietā C-176/96 *Lehtonen* un *Castors Braine*, *Recueil*, I-2681. lpp., 32. punkts).

23 Tāpat, ja sports ir algots darbs vai apmaksāta pakalpojumu sniegšana, kā tas ir daļēji profesionālo vai profesionālo sportistu gadījumā (šajā sakarā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Walrave* un *Koch*, 5. punkts, lietā *Donà*, 12. punkts, un lietā *Bosman*, 73. punkts), tas it īpaši ietilpst EKL 39. un turpmāko pantu vai EKL 49. un turpmāko pantu piemērošanas jomā.

24 Šie Kopienu noteikumi par personu brīvu pārvietošanos un pakalpojumu sniegšanas brīvību nereglamentē tikai valsts iestāžu darbību, bet attiecas arī uz citāda veida regulējumiem, kuru mērķis ir kolektīvā veidā regulēt algotu darbu un pakalpojumu sniegšanu (iepriekš minētie spriedumi apvienotajās lietās *Deliège*, 47. punkts, kā arī lietā *Lethonen* un *Castors Braine*, 35. punkts).

25 Tiesa tomēr nolēma, ka šajos Līguma noteikumos paredzētie aizliegumi neattiecas uz tikai sportu reglamentējošiem noteikumiem, kam kā tādiem nav nekādas saistības ar saimniecisku darbību (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Walrave* un *Koch*, 8. punkts).

26 Attiecībā uz grūtībām nodalīt sporta saimnieciskos un sportiskos aspektus Tiesa iepriekš minētajā spriedumā lietā *Donà*, 14. un 15. punkts, atzina, ka Kopienu noteikumi par personu brīvu pārvietošanos un pakalpojumu sniegšanas brīvību neaizliedz tiesisko regulējumu un praksi, kuru attaisno nesaimnieciski apsvērumi, ņemot vērā atsevišķu sporta spēļu īpašo raksturu un kontekstu. Tiesa tomēr uzsvēra, ka šim attiecīgo noteikumu piemērošanas jomas ierobežojumam ir jāpaliek ierobežotam ar tā atbilstošo mērķi. Tādējādi uz to nevar atsaukties, lai no Līguma piemērošanas jomas izslēgtu jebkādu sportisku aktivitāti (iepriekš minētie spriedumi lietā *Bosman*, 76. punkts, un apvienotajās lietās *Deliège*, 43. punkts).

27 Ņemot vērā visus šos apsvērumus, vienīgais apstāklis, ka noteikumam ir tikai sportu regulējošs raksturs, nenozīmē, ka Līgums nav piemērojams attiecībā uz personu, kas veic darbību, kuru regulē šis noteikums vai iestāde, kas to ir pieņēmusi.

28 Ja attiecīgā sporta darbība ietilpst Līguma piemērošanas jomā, tās izmantošanas nosacījumi līdz ar to ir pakļauti visām no Līguma dažādajiem noteikumiem izrietošajām saistībām. No tā izriet, ka noteikumiem, kas reglamentē minēto darbību, jāizpilda šo noteikumu piemērošanas nosacījumi, kuru mērķis tai skaitā ir nodrošināt darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, brīvību veikt uzņēmējdarbību, pakalpojumu sniegšanas brīvību vai konkurenci.

29 Tātad gadījumā, kad nodarbošanās ar šo sporta darbību ir izvērtējama, ņemot vērā Līguma noteikumus par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, jāizvērtē, vai noteikumi, kas reglamentē minēto darbību, izpilda EKL 39. un 49. panta piemērošanas nosacījumus, proti, vai šie noteikumi nav ar šiem pantiem aizliegtie ierobežojumi (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Deliège*, 60. punkts).

30 Tāpat, ja nodarbošanās ar minēto darbību ir jāizvērtē, ņemot vērā Līguma noteikumus par konkurenci, jāizvērtē, vai, ņemot vērā attiecīgos EKL 81. un 82. panta piemērošanas nosacījumus, noteikumus, kas reglamentē minēto darbību, ir pieņēmis uzņēmums, vai tas ierobežo konkurenci vai ļaunprātīgi izmanto savu dominējošo stāvokli, vai šis ierobežojums vai dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm.

31 Tāpat, pat pieņemot, ka šie noteikumi nerada ierobežojumus brīvi pārvietoties, jo tie ir tikai sportu regulējoši noteikumi un kā tādiem tiem nav nekā kopīga ar saimniecisko darbību (iepriekš minētie spriedumi lietā *Walrave* un *Koch*, kā arī lietā *Donà*), šis apstāklis nenozīmē ne to, ka attiecīgā sporta darbība uzreiz nav ietverta EKL 81. un 82. panta piemērošanas jomā, ne arī to, ka minētie noteikumi neizpilda attiecīgos šo pantu piemērošanas nosacījumus.

32 Apstrīdētā sprieduma 42. punktā Pirmās instances tiesa uzskatīja — fakts, ka tikai sportu reglamentējošam tiesiskam regulējumam nav nekā kopīga ar saimniecisku darbību, kā rezultātā saskaņā ar Tiesas judikatūru attiecībā uz minēto tiesisko regulējumu nav piemērojams EKL 39. un 49. pants, nozīmē arī to, ka tam nav nekā kopīga ar konkurences ekonomiskajām attiecībām, kā rezultātā tam nav piemērojams arī EKL 81. un 82. pants.

33 Uzskatot, ka tādējādi uz tiesisko regulējumu nav uzreiz piemērojami minētie panti tikai tāpēc, ka šis tiesiskais regulējums tiek uzskatīts par tikai sportu reglamentējošu EKL 39. un 49. panta piemērošanas izpratnē, un vispirms nepārbaudot, vai šis tiesiskais regulējums izpilda attiecīgos EKL 81. un 82. panta piemērošanas nosacījumus, kas norādīti šī sprieduma 30. punktā, Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu tiesību piemērošanā.

34 Līdz ar to prasītāji apgalvoja, ka Pirmās instances tiesa pieļāva kļūdu, apstrīdētā sprieduma 68. punktā noraidot to prasību, pamatojoties uz to, ka attiecībā uz apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu nebija piemērojams nedz EKL 49. pants, nedz konkurences tiesības. Tādējādi apstrīdētais spriedums ir jāatceļ, neizvērtējot pārējās pirmā prasības pamata daļas, kā arī citus prasītāju norādītos prasības pamatus.

Pēc būtības

35 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 61. pantu, ja to ļauj tiesvedības stadija, jāpieņem lēmums pēc būtības par prasītāju prasījumiem, ar kuriem lūgts atcelt apstrīdēto lēmumu.

36 Šajā sakarā jāatgādina, ka prasītāji ir norādījuši trīs prasības pamatus savu prasību atbalstam. Prasītāji pārmet Komisijai, ka tā uzskatīja, pirmkārt, ka SOK nebija uzņēmums Kopienu judikatūras izpratnē un, otrkārt, ka apstrīdētais antidopinga tiesiskais regulējums neierobežoja konkurenci EKL 81. panta izpratnē, un, visbeidzot, ka to sūdzība neiekļāva faktus, kas ļautu secināt, ka EKL 49. pants varētu būt pārkāpts.

Par pirmo pamatu

37 Prasītāji uzskata, ka Komisija pieļāva kļūdu, neatzīstot, ka SOK ir uzņēmums saskaņā ar EKL 81. pantu.

38 Tomēr nav strīda par to, ka, lai lemtu par tai prasītāju iesniegto sūdzību saskaņā ar EKL 81. un 82. pantu, Komisijas nolūks bija, kā tas tieši izriet no apstrīdētā lēmuma 37. punkta, ka SOK ir uzskatāms par uzņēmumu un olimpiskās kustības izpratnē — par starptautisku un nacionālu uzņēmumu asociāciju apvienību.

39 Tā kā šis pamats balstās uz kļūdainu apstrīdētā lēmuma izpratni, tas nav atbalstāms un tādējādi šī iemesla dēļ ir noraidāms.

Par otro pamatu

40 Prasītāji apgalvo, ka Komisija, noraidot to sūdzību, ir kļūdījusies, uzskatot, ka apstrīdētais antidopinga tiesiskais regulējums neierobežo konkurenci EKL 81. panta izpratnē. Prasītāji norāda, ka Komisija ir kļūdaini piemērojusi Tiesas iedibinātos kritērijus iepriekš minētajā spriedumā lietā *Wouters* u.c., lai attaisnotu apstrīdētā antidopinga tiesiskā regulējuma uzliktos ierobežojumus prasītāju rīcības brīvībai. Saskaņā ar prasītāju teikto, pirmkārt, minētais tiesiskais regulējums pretēji tam, ko uzskatīja Komisija, nekādi nav domāts, lai aizsargātu sacensības integritāti un sportistu veselību, bet tā mērķis ir nodrošināt attiecīgās SOK saimnieciskās intereses. Otrkārt, šis tiesiskais regulējums, nosakot 2 ng/ml urīna maksimālo robežu, kas neatbilst nekādam zinātniski apstiprinātam kritērijam, ir pārmērīgs un pārsniedz to, kas ir nepieciešams efektīvai kampaņai pret dopingu.

41 Vispirms jāatzīmē — ja prasītāji apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi būtisku kļūdu vērtējumā, pielīdzinot vispārējo kontekstu, kādā SOK pieņēma attiecīgo tiesisko regulējumu, tam kontekstam, kādā Nīderlandes advokātu padome bija pieņēmusi noteikumus, par kuriem Tiesai bija jāpieņem lēmums spriedumā lietā *Wouters* u.c., tie neprecizē šo pamatu, kas ļautu izvērtēt tā pamatotību.

42 Turpinājumā jāatzīmē, ka tiesiskā regulējuma saderība ar Kopienu konkurences noteikumiem nevar tikt izvērtēta abstrakti (šajā sakarā skat. 1994. gada 15. decembra spriedumu lietā C-250/92 *DLG*, *Recueil*, I-5641. lpp., 31. punkts). Jebkurš nolīgums uzņēmumu starpā vai jebkurš uzņēmumu apvienības lēmums, kas ierobežo pušu vai vienas no pusēm rīcības brīvību, uzreiz nav uzskatāms par EKL 81. panta 1. punktā noteikto ierobežojumu. Lai piemērotu šo noteikumu šai lietai, vispirms ir jāņem vērā vispārējais konteksts, kādā attiecīgais uzņēmumu apvienības lēmums tika pieņemts vai rada sekas, un it īpaši tā mērķi. Pēc tam ir jāpārbauda, vai no konkurences ierobežošanas izrietošās sekas ir minēto mērķu sasniegšanai atbilstošas (iepriekš minētais spriedums lietā *Wouters* u.c., 97. punkts) un samērīgas ar šiem mērķiem.

43 Attiecībā uz vispārējo kontekstu, kādā tika pieņemts apstrīdētais tiesiskais regulējums, Komisija varēja pareizi uzskatīt, ka šī tiesiskā regulējuma vispārējais mērķis, ko neapstrīd neviens no lietas dalībniekiem, ir kampaņa pret dopingu, lai godīgi norisinātos sporta sacensības, un iekļauj vajadzību nodrošināt sportistu iespēju vienlīdzību, viņu veselību, sacensību integritāti un objektivitāti, kā arī ētiskās vērtības sportā.

44 Turklāt, ņemot vērā, ka sodi ir vajadzīgi, lai nodrošinātu dopinga aizlieguma izpildi, to ietekme uz sportistu rīcības brīvību ir jāuzskata par tādu, kas principā ir antidopinga noteikumu neatņemama sastāvdaļa.

45 Tāpat, pat pieņemot, ka apstrīdētais antidopinga tiesiskais regulējums ir uzskatāms par uzņēmumu apvienības lēmumu, kas ierobežo prasītāju rīcības brīvību, tomēr tas uzreiz nav konkurences ierobežojums, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu EKL 81. panta izpratnē, ja vien to attaisno kāds leģitīms mērķis. Šāds ierobežojums ir

sporta sacensību organizēšanas un veiksmīgas norises neatņemama sastāvdaļa, un tā mērķis ir tieši nodrošināt sportistu vidū veselīgu sacensību.

46 Lai arī prasītāji neapstrīd šī mērķa pastāvēšanu, tie tomēr uzskata, ka apstrīdētā tiesiskā regulējuma mērķis ir arī nodrošināt attiecīgās SOK saimnieciskās intereses un tieši šī mērķa nodrošināšanai tika pieņemti pārmērīgi noteikumi, kuri ir apstrīdēti šajā lietā. Prasītāji uzskata, ka šos noteikumus nevar uzskatīt par sacensības veiksmīgas norises neatņemamu sastāvdaļu un tie nevar izvairīties no EKL 81. panta aizliegumiem.

47 Šajā sakarā jāatzīmē, ka apstrīdētā antidopinga tiesiskā regulējuma sodošais raksturs un tā pārkāpuma gadījumā piemērojamo sodu nozīmīgums var izraisīt negatīvas sekas konkurencei, jo šie sodi gadījumā, kad tie gala rezultātā izrādās nepamatoti, var novest pie nepamatotas sportista izslēgšanas no sacensībām un tādējādi pie attiecīgās darbības izmantošanas nosacījumu sagrozīšanas. No tā izriet, ka, lai netiktu piemērots EKL 81. panta 1. punktā ietvertais aizliegums, ar šo tiesisko regulējumu uzliktajiem ierobežojumiem ir jābūt tikai tādiem, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu sporta sacensību veiksmīgu norisi (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *DLG*, 35. punkts).

48 Šāds tiesiskais regulējums varētu izrādīties pārmērīgs, pirmkārt, paredzot nosacījumus, kas ļauj noteikt robežu situācijām, uz kurām attiecināms dopings, par kuru piesprie sodu, un situācijām, uz kurām tas nav attiecināms, un, otrkārt, attiecībā uz minēto sodu bargumu.

49 Šajā lietā šī robeža ir noteikta apstrīdētajā antidopinga tiesiskajā regulējumā ar 2 ng/ml urīna, kuru pārsniedzot, nandrolona esamība sportista ķermenī ir dopings. Prasītāji apstrīd šo noteikumu, apgalvojot, ka šī noteiktā robeža ir noteikta pārāk zemu, kas nebalstās ne uz vienu zinātniski apstiprinātu kritēriju.

50 Tomēr prasītāji nepierāda, ka Komisija ir pieļāvusi būtisku kļūdu vērtējumā, uzskatot, ka šis noteikums ir pamatots.

51 Nav strīda par to, ka nandrolons ir anaboliska viela, kuras atrašanās sportistu ķermenī var uzlabot to sniegumu un izkropļot godīgu tādu sacensību norisi, kurās piedalās attiecīgās personas. Attiecībā uz šo vielu noteiktais aizlieguma princips ir tādējādi attaisnots, ņemot vērā antidopinga tiesiskā regulējuma mērķi.

52 Tāpat nav strīda par to, ka šī viela var veidoties endogēniski un ka, ņemot vērā šo fenomenu, ar sportu saistītās institūcijas un it īpaši SOK, izmantojot apstrīdēto antidopinga tiesisko regulējumu, atzina, ka tikai tad, ja minētā viela pārsniedz noteiktu robežu, to definē kā dopingu. Tādējādi tikai gadījumā, kad, ņemot vērā zinātnes attīstību apstrīdētā antidopinga tiesiskā regulējuma pieņemšanas laikā vai pat tad, kad tas tika piemērots, sodot prasītājus, 1999. gadā, robeža ir noteikta tik zema, ka tā ir jāuzskata par tādu, kas pietiekami neņem vērā šo fenomenu, ka minētais tiesiskais regulējums ir atzīstams par tādu, kuru neattaisno ar to sasniedzamais mērķis.

53 Taču no lietas materiāliem izriet, ka attiecīgajā brīdī visos publicētajos pētījumos novērotā vidējā endogēniskā izstrāde bija 20 reizes mazāka par 2 ng/ml urīnu un ka maksimālā novērotā endogēnās izstrādes robeža bija gandrīz trīs reizes mazāka. Lai arī prasītāji apgalvo, ka kopš 1993. gada SOK nevarēja ignorēt viena eksperta norādīto risku, ka tikai neliela daudzuma nekastrēta kuiļa gaļas lietošana uzturā varētu pilnīgi nevainīgiem sportistiem pārsniegt minēto robežu, katrā ziņā nav pierādīts, ka attiecīgajā brīdī šo risku apstiprināja zinātnieku vairākums. Turklāt pēc apstrīdētā lēmuma veikto pētījumu un eksperimentu rezultāti šajā jautājumā katrā ziņā nav būtiski attiecībā uz šī lēmuma tiesiskumu.

54 Šādos apstākļos un, tā kā prasītāji neprecizē, kādā līmenī attiecīgā robeža būtu nosakāma konkrētajā brīdī, nešķiet, ka ierobežojumi, ko profesionāliem sportistiem uzliek šī robeža, pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai nodrošinātu sporta sacensību veiksmīgu norisi.

55 Tā kā prasītāji turklāt nav atsaukušies uz piemērojamo un uzlikto sodu bargumu šajā lietā, tādējādi nav konstatēts attiecīgā antidopinga tiesiskā regulējuma nesamērīgums.

56 Līdz ar to otrais prasības pamats ir noraidāms.

Par trešo pamatu

57 Prasītāji uzskata, ka apstrīdētajā lēmumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, jo tā 71. punktā ir noraidīts prasītāju arguments par to, ka SOK noteikumi pārkāpj EKL 49. pantu.

58 Jānorāda tomēr, ka prasītāju celtā prasība Pirmās instances tiesā ir par tāda Komisijas lēmuma likumīgumu, kas pieņemts procedūrā, kas uzsākta, pamatojoties uz sūdzību, kura iesniegta saskaņā ar Padomes 1962. gada 6. februāra Regulu Nr. 17 — Pirmā regula par Līguma [81.] un [82.] panta īstenošanu (OV 1962, 13, 204. lpp.). No tā izriet, ka šī lēmuma pārbaudei tiesā ir noteikti jābūt ierobežotai ar

konkurences noteikumiem, kas izriet no EKL 81. un 82. panta, un ka tās laikā tādējādi netiek pārbaudīta citu Līguma noteikumu ievērošana (šajā sakarā skat. 2006. gada 23. februāra rīkojumu lietā C-171/05 P *Piau*, Krājumā nav publicēts, 58. punkts).

59 Tādējādi, neskatoties uz to, kāds ir pamatojums tam, kāpēc Komisija noraidīja prasītāju iesniegto argumentu par EKL 49. pantu, to norādītais prasības pamats nav atbilstošs un tādēļ ir arī noraidāms.

60 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, tādējādi prasītāju celtā prasība pret apstrīdēto lēmumu ir noraidāma.

Par tiesāšanās izdevumiem

61 Reglamenta 122. panta pirmā daļa paredz, ka Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācija ir nepamatota vai ja tā ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu. Atbilstoši šī reglamenta 69. panta 2. punktam, kas saskaņā ar tā 118. pantu ir piemērojams apelācijas tiesvedībai, lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā paša panta 3. punkta pirmajā daļā tomēr paredzēts — ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Šī paša panta 4. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

62 Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā tiem spriedums ir pēc būtības nelabvēlīgs, tad jāpiespriež tiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus gan šajā tiesvedībā, gan arī Pirmās instances tiesā ierosinātajā procesā. Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2004. gada 30. septembra spriedumu lietā T-313/02 *Meca-Medina* un *Majcen*/Komisija;

2) noraidīt Pirmās instances tiesā celto prasību Nr. T-313/02, kurā lūgts atcelt Komisijas 2002. gada 1. augusta lēmumu, ar kuru noraidīta Mekas-Medina un Maicena sūdzība;

3) Meka-Medins un Maicens atlīdzina tiesāšanās izdevumus gan šajā tiesvedībā, gan Pirmās instances tiesā ierosinātajā procesā;

4) Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

[Paraksti]